

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. H. B. .**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. et. Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze, ul. Opletalova č.p.25, PSČ 110 00, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů č. p. 1634/3, poštovní schránka 155/SO, PSČ 140 21, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2013, č. j. MV-2555-4/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2013, č. j. MV-2555-4/SO/sen-2013, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 10. 2012, č. j. OAM-3759-38/PP-2011, kterým bylo dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení o jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podané dle ust. § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky ve znění účinném do 31. 3. 2011 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), z důvodu, že žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady předmětné žádosti, které bránily pokračování v řízení.

Žalobce v žalobě uvedl, že s žalobou napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť byl na svých právech zkrácen jejich porušením ve správním řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně, jež bylo následně potvrzeno napadeným rozhodnutím, bylo zastaveno řízení o jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu, neboť v určené lhůtě neodstranil na výzvu správního orgánu I. stupně vady této žádosti, zde v podobě chybějících fotografií a dokladů o zdravotním pojištění. Žalobce nikterak nezpochybňoval, že tyto podklady správnímu orgánu nepředložil, zároveň však dovozoval, že se nejedná o vady, jež by byly naprosto zásadní pro další vedení řízení. Fotografií navíc prvoinstanční orgán nepochybně disponuje s ohledem na svou předchozí úřední činnost. Správní orgán I. stupně i žalovaný tak postupovaly čistě formálně. Navíc neposoudily dopady svého rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, ani nezkoumaly případnou nepřiměřenost svého rozhodnutí. Absencí úvahy o přiměřenosti rozhodnutí správní orgány porušily ust. § 3 správního řádu a jejich rozhodnutí je tak v rozporu se zásadou materiální pravdy.

Obě rozhodnutí navíc neobsahují žádoucí odůvodnění, jímž by byl dán důvod pro zastavení řízení ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a jejich postup je proto třeba hodnotit jako zcela nepřezkoumatelný. Správní orgán I. stupně pak pochybil tím, že žalobci neumožnil seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim a dále žalobci zaslal výzvu k odstranění vad v toliko nezávazné formě a nikoliv formou usnesení dle ust. § 39 odst. 1 správního řádu. Z tohoto důvodu nebyla lhůta k odstranění vad v této výzvě pro žalobce závazná a v řízení bylo nutno postupovat podle ust. § 36 správního řádu, dle něhož mohou účastníci navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, a to až do vydání rozhodnutí.

Žalobce na základě všech shora uvedených námitek navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí jemu předcházející, jako nezákonná zrušil a vrátil je žalovanému k novému projednání.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení. Zdůraznil, že k předložení příslušných dokladů k žádosti o povolení k přechodnému pobytu byl žalobce vyzván prostřednictvím svého zástupce dne 17. 8. 2012, vady podání ale ve lhůtě neodstranil. V důsledku této skutečnosti bylo proto řízení ze strany prvostupňového orgánu zastaveno. Dále uvedl, že žalobci bylo dne 22. 8. 2013 prostřednictvím jeho právního zástupce umožněno nahlédnout do spisu a jmenovaný současně žalovanému sdělil, že se k prvoinstančnímu rozhodnutí vyjádří ve lhůtě 10 dní. Do vydání napadeného rozhodnutí však žádné vyjádření nezaslal.

Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně postupoval plně v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem, když řízení zastavil dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu pro vady, jež bránily o žádosti žalobce rozhodnout meritorně. Z tohoto důvodu navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na svých dosavadních námitkách.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 29. 2. 2016 právní zástupce žalobce zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění a také nezákonné, neboť nebyly dány podmínky pro zastavení řízení. Trvá na tom, že chybějící náležitosti žádosti nebyly zásadní, dále že výzva k odstranění vad žádosti nebyla

vydána ve správné formě a navíc, že rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do osobního života žalobce.

Žalovaný se z ústního jednání před soudem písemně omluvil s tím, že výslovně souhlasil, aby se jednání uskutečnilo v jeho nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k rozhodnutí, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 28. 2. 2011 podal žalobce žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky dle ust. § 87b zákona o pobytu cizinců. Protože k této žádosti nebyl doložen doklad o zdravotním pojištění a průkazové fotografie – tedy náležitosti požadované dle odst. 2 citovaného ustanovení – vyzval správní orgán I. stupně žalobce výzvou ze dne 4. 3. 2011 a dále 1. 4. 2011 k odstranění vad žádosti ve lhůtě 10 dnů od jejího doručení. K těmto výzvám doložil žalobce doklad o zdravotním pojištění cizinců ze dne 25. 5. 2010. Dne 17. 5. 2011 byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čehož žalobce využil a připisem ze dne 22. 6. 2011 sdělil, že sdílí společnou domácnost se svojí družkou. Zároveň požádal o provedení důkazu výsledkem účastníka a jeho družky. Dne 25. 8. 2011 sdělila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, správnímu orgánu I. stupně, že na základě provedeného úředního záznamu o podaném vysvětlení s paní M. B., nar. „X“, bylo zjištěno, že již nadále není družkou žalobce a 3 měsíce s ním nežije ve společné domácnosti. Výzvou ze dne 17. 11. 2011 byl proto žalobce vyzván, aby ve lhůtě 10 dní předložil doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. V souvislosti s tím žalobce předložil partnerskou dohodu mezi ním a paní M. B. sepsanou dne 23. 12. 2011 upravující vzájemná práva a povinnosti obou partnerů. Následně byl žalobce opětovně dne 20. 1. 2012 vyzván o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Rozhodnutím ze dne 20. 3. 2012, č. j. OAM-3759-26/PP-2011, zamítl správní orgán I. stupně žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu s odůvodněním, že žalobce v rámci řízení neprokázal, že by byl rodinným příslušníkem občana Evropské unie, když z jím předložené partnerské dohody tuto skutečnost zjistit nelze. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 6. 2012, č. j. MV-52914-3/SO-2012, prvoinstanční rozhodnutí zrušil, neboť správní orgán I. stupně se nedostatečně zabýval skutečností, z jakého titulu se žalobce cítí být rodinným příslušníkem

občana Evropské unie. V souvislosti s tím proto prvostupňový orgán znovu žalobce dne 17. 8. 2012 vyzval, aby ve lhůtě 15 dní doložil doklad o zdravotním pojištění, když předchozí potvrzení pozbylo platnosti dne 19. 6. 2012, dále aby doložil nové potvrzení o zajištění ubytování na území, neboť původní smlouva o nájmu bytu byla uzavřena toliko do 1. 8. 2012, a současně aby prokázal, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, pokud již nadále nesdílí společnou domácnost s paní M. B. Na tuto výzvu žalobce nereagoval a správní orgán I. stupně tedy dne 24. 10. 2012 pod č. j. OAM-3759-38/PP-2011 rozhodnul, že se řízení o žádosti žalobce zastavuje s odůvodněním, že nepředložil platný doklad o zdravotním pojištění a o zajištění ubytování a rovněž neprokázal, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání a dne 1. 8. 2013 požádal prostřednictvím svého zástupce o možnost nahlédnutí do správního spisu, se kterým se seznámil dne 22. 8. 2013. Následně dne 21. 11. 2013 žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím o odvolání tak, jak je uvedeno shora.

Soud se nejprve zabýval procesními námitkami směřujícími k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, již žalobce spatřuje zejména ve skutečnosti, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahují dostatečné odůvodnění.

Jak vyplynulo ze správního spisu, správní orgán I. stupně opakovaně žalobce vyzýval k doplnění podkladů k žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Zároveň žalobce řádně poučil, za jakým účelem je nutné tyto podklady doložit. Žalobce však (v rozhodné části řízení bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 10. 2012) na tyto výzvy nereagoval a relevantní skutečnosti neprokázal. Prvoinstanční orgán pak následně ve svém rozhodnutí přehledně shrnul dosavadní průběh řízení a současně zdůvodnil, z jakých důvodů nedošlo ze strany žalobce k naplnění zákonných předpokladů pro vyhovění jeho žádosti ve smyslu ust. § 87b zákona o pobytu cizinců. Za podstatné přitom správní orgán považoval zejména neprokázání skutečnosti, že je žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Obdobným způsobem pak své rozhodnutí odůvodnil i žalovaný, jenž zopakoval, že žalobce nedoložil doklad o zdravotním pojištění, o zajištění ubytování a doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. V souvislosti s tím proto žalovaný neshledal na straně správního orgánu I. stupně žádné pochybení a odvolání žalobce zamítl.

Z uvedeného vyplývá, že správní orgány dostatečným způsobem zdůvodnily závěry svých rozhodnutí i důvody, jež k těmto závěrům vedly. Soud proto neshledal jejich postup nepřezkoumatelným, a tudíž námitku žalobce jako nedůvodnou zamítnul.

Žalobce dále namítal, že správní orgány rozhodly toliko formalisticky, pokud řízení zastavily pouze pro nedoložení fotografie a potvrzení o zdravotním pojištění žalobce. Přitom fotografií již musely disponovat ve své elektronické evidenci a absence potvrzení o zdravotním pojištění, přestože jde nepochybně o důležitou skutečnost z hlediska veřejného zájmu, jistě není natolik podstatnou vadou, jež by svým charakterem a povahou bránila v pokračování řízení a meritorním rozhodnutí o žádosti.

Dle ust. § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným

příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.

Dle ust. § 87a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že k žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území občan Evropské unie předloží: a) cestovní doklad, b) doklad potvrzující účel pobytu, jde-li o zaměstnání, podnikání nebo jinou výdělečnou činnost anebo studium, c) fotografie, d) doklad o zdravotním pojištění; to neplatí, je-li účelem pobytu zaměstnání, podnikání nebo jiná výdělečná činnost a e) doklad o zajištění ubytování na území.

Z citovaných ustanovení je zřejmé, jaké doklady musí cizinec předložit ke své žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Jak však vyplývá z napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového, k zastavení řízení došlo z jiných důvodů, než které uvádí žalobce, a to: 1. pro nepředložení zákonných náležitostí dle ust. § 87a odst. 2 písm. d) a e) zákona o pobytu cizinců a 2. nepředložení dokladu, jenž by prokazoval postavení žalobce jako rodinného příslušníka občana Evropské unie. Není tedy pravdou, že by nedostatek podkladů pro rozhodnutí spočíval jen v chybějící fotografii – ostatně její absencí ani správní orgán I. stupně neargumentoval. Pokud pak jde o neprokázání uzavřeného zdravotního pojištění a dále chybějícího potvrzení o zajištění ubytování (kteroužto skutečnost však žalobce v žalobě opomíjí), jedná se dle soudu o podstatné náležitosti daného rozhodnutí, bez nichž není možné ve věci meritorně rozhodnout. K jejich předložení byl žalobce ve správním řízení opakovaně vyzýván, a proto jde k jeho tíži, pokud svou povinnost nesplnil.

I v případě, že by ale soud úvahou dospěl k obdobnému závěru, který žalobce vyjádřil v žalobě – tedy že absence některých potvrzení není natolik podstatnou vadou, jež by svým charakterem a povahou bránila v pokračování řízení – je nutné konstatovat, že primárním důvodem zastavení řízení bylo především nedoložení potvrzení, že by žalobce byl rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Tato okolnost je přitom esenciálním předpokladem pro rozhodnutí o žádosti o povolení k přechodnému pobytu ve smyslu ust. § 87b zákona o pobytu cizinců, bez níž by bylo dané řízení zcela bezpředmětné. Žalobce však uvedenou skutečnost žádným způsobem neprokázal, naopak jak bylo zjištěno šetřením ze strany samotného prvostupňového orgánu, žalobcova družka v rámci jiného řízení výslovně prohlásila, že s ním již nadále nežije a nesdílí společnou domácnost. Nemá proto pravdu žalobce, pokud v žalobě tvrdí, že se rozhodnutí správních orgánů opírá toliko o formální nedostatky žádosti, neboť k zastavení řízení došlo z jiných důvodů, než které uváděl. Z tohoto důvodu soud jeho námitce nevyhověl.

K námitce, že žalobce nebyl seznámen s podklady pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu soud uvádí, že žalobce skutečně nebyl bezprostředně před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně (po zrušení jeho původního rozhodnutí žalovaným) vyrozuměn o možnosti seznámit se s těmito podklady. Tato skutečnost však nepředstavuje žádné pochybení, neboť dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Z právě předešlé dikce ust. § 36 odst. 3 správního řádu tak jednoznačně vyplývá, že se vztahuje na rozhodnutí ve věci a nikoliv na pouhá procesní rozhodnutí, mezi něž dozajista patří i rozhodnutí o zastavení řízení.

V daném případě navíc nelze pominout skutečnost, že v průběhu celého správního řízení byl žalobce k seznámení se s podklady doposavad správním orgánem vyzýván, a to výzvami ze dne 17. 5. 2011 a ze dne 20. 1. 2012. Nadto pak dne 22. 8. 2013 sám žalobce z vlastní iniciativy prostřednictvím svého zástupce nahlédl do spisu. K naplnění účelu seznámení se s podklady rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu tak nad rámec povinností žalovaného nepochybně došlo. Za nikoliv nepodstatnou skutečnost je pak možné považovat i to, že správní spis od poslední výzvy ze dne 20. 1. 2012 do napadeného rozhodnutí obsahuje toliko listiny, jež byly žalobci doručovány (a s jejichž obsahem se tedy měl nepochybně možnost se seznámit) a dále pak listiny toliko „technického“ charakteru nutného jen pro vedení řízení. Nevyrozuměním žalobce bezprostředně před vydáním prvostupňového rozhodnutí, navíc procesního rázu, aby se vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí, tak nedošlo k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces.

Tento závěr ostatně potvrzuje i např. Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 19. 8. 2015, č. j. 11 A 64/2013-50 (dostupném též na www.nssoud.cz), jenž dovodil: *„V projednávané věci nemohlo k porušení tohoto ustanovení (pozn. soudu – ust. § 36 odst. 3 správního řádu) dojít. Správní spis v této věci totiž neobsahuje nic jiného, než žádost podanou žalobcem a doklady jím předložené. Obsahuje tedy jen listiny, které jsou žalobci známy a k nimž se tedy měl možnost vyjádřit, považoval-li to za potřebné. Soudu ostatně není zřejmé, jaký účel by mělo žalobce vyzývat k tomu, aby se vyjádřil k vlastní žádosti, kterou sám žalobce vlastnoručně sepsal, a k důvodům, které sám správnímu orgánu předal. Ani v žalobě žalobce neuvádí, jaký by měl být smysl takového kroku a jaký měla vliv jím tvrzená vada řízení na výsledek řízení. Navíc nelze pominout, že řízení o žádosti žalobce bylo zastaveno [...], takže správní orgán o meritu věci skutečně nerozhodoval. V takovém případě nelze vytýkat žalovanému, že žalobce s podklady pro rozhodnutí neseznámil.“*

Žalobce dále uvedl, že správní orgány neposoudily dopad svých rozhodnutí do rodinného, soukromého či pracovního života žalobce ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.

Ust. § 87e zákona o pobytu cizinců upravuje důvody, pro které Ministerstvo vnitra zamítne žádost cizince o vydání povolení k přechodnému pobytu. Dle odst. 2 citovaného ustanovení platí, že k důvodu podle odstavce 1 písm. a) [pozn. soudu – ohrožuje-li cizinec veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí] se přihlédne pouze za podmínky, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele.

Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Z díkce zákona o pobytu cizinců tedy vyplývá, že správní orgány mají v některých případech vymezených tímto právním předpisem povinnost přezkoumávat dopady svých rozhodnutí do soukromého života cizince. Neznamená to však, že by tak měly činit v rámci veškeré své rozhodovací činnosti. Jednotlivá ustanovení, včetně již citovaného ust. § 87e zákona o pobytu cizinců, které se týká věcných důvodů zamítnutí žádosti cizince o povolení

k přechodnému pobytu, jsou totiž ve vztahu k ust. § 174a zákona v poměru speciality a přezkum přiměřenosti dopadů rozhodnutí tak přichází v úvahu jen tam, kde to zákon sám předpokládá. Procesní rozhodnutí, mezi něž patří i zastavení řízení, však jmenovanému přezkumu nepodléhají, neboť zákon tuto povinnost správním orgánům nestanoví. Ostatně dokonce i v případech některých meritorních rozhodnutí není tento postup vyžadován – je tomu tak např. u soudem užívaného ust. § 87e zákona o pobytu cizinců, jež stanoví povinnost zkoumání dopadů rozhodnutí jen v případě zamítnutí žádosti cizince z důvodů ohrožování veřejného zdraví, zatímco v důsledku ostatních důvodů nikoliv.

Správní orgán I. stupně ani žalovaný tedy nebyl povinen se v rámci svého rozhodnutí vypořádat s dopady do soukromého či rodinného života žalobce. Tuto tezi pak podporuje i skutečnost, že v důsledku procesního rozhodnutí nedošlo a ani nemohlo dojít ke změně právního postavení žalobce, neboť vyřízení věci nezakládá důsledek v podobě tzv. *res judicata*, tedy věci pravomocně rozhodnuté, již nelze v rozsahu závaznosti výroku rozhodnutí projednat znovu. Žalobci proto nic nebrání, aby žádost podal opětovně, a v nové žádosti odstranil veškeré nedostatky, jichž se s ohledem na právní úpravu odvolávaly správní orgány v rámci tohoto řízení.

Posledním závažným nedostatkem řízení, jehož se měl správní orgán I. stupně dle názoru žalobce dopustit, byl procesní postup, v rámci něhož jmenovaný k odstranění vad žádosti dle ust. § 45 odst. 2 správního řádu řízení vyzval žalobce toliko neformálním způsobem, nikoliv usnesením dle ust. § 39 odst. 1 správního řádu. Z tohoto důvodu proto nelze stanovenou lhůtu pro žalobce považovat za závaznou, kdy žalobce měl ve smyslu ust. § 36 odst. 1 správního řádu právo navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, a to až do vydání rozhodnutí.

Dle ust. § 36 odst. 1 správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.

Dle ust. § 37 odst. 1 správního řádu je podání úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Dle odst. 3 citovaného ustanovení platí, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Dle ust. § 39 odst. 1 správního řádu určí správní orgán účastníkovi přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.

Dle ust. § 45 odst. 1 správního řádu platí, že žádost musí mít náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá. Dle odst. 2 citovaného ustanovení pak nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě.

Právo žalobce navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí je nezpochybnitelné a v rámci správního řízení před orgány obou stupňů také nebylo žalobci žádným postupem těchto orgánů odpíráno. O tom ostatně svědčí i opakované výzvy správního orgánu I. stupně žalobci k doložení podkladů vyžadovaných zákonem pro

rozhodnutí o jeho žádosti. Pokud žalobce přesto v této věci zůstal nečinným a svého práva nevyužil, nemůže se nyní dovolávat jeho údajného porušení.

Jak vyplývá z ust. § 45 správního řádu, musí žádost, v důsledku níž dochází k zahájení správního řízení, splňovat požadavky stanovené v ust. § 37 správního řádu, neboť i tento úkon je nutné považovat za podání ve smyslu tohoto zákona. Dle ust. § 37 odst. 3 správního řádu přitom platí, že trpí-li určité podání vadami, vyzve správní orgán podatele k jejich odstranění a za tímto účelem mu poskytne přiměřenou lhůtu. Protože je však ust. § 37 odst. 3 správního řádu ve vztahu k ust. § 39 odst. 1 správního řádu v poměru speciality, je sice možné lhůtu za účelem odstranění vad stanovit usnesením, avšak takovýto postup se bude jevit jako značně formalistický. Tyto závěry ostatně potvrdil např. i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 7. 11. 2014, č. j. 5 Azs 118/2014-24 (dostupném též na www.nssoud.cz). Pokud tedy správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odstranění vad žádosti výzvou, přestože neměla formu usnesení, byl tento jeho postup správný. Neodstranil-li pak žalobce v určené lhůtě podstatné vady žádosti, jež bránily pokračování v řízení, je odůvodnitelný závěr správního orgánu I. stupně, jímž řízení dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil.

Soud na základě uvedeného proto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a tudíž ji výrokem ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 29. února 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová